

disse Summer fleer efter Bestemmelserne i § 1° vedtoges med 24 Stemmer imod 8.

Derefter fattes Endringsforslaget til § 26 tilligemed selve Paragraphen under Forhandling.

Rosenørn: Da Sagen sidst blev behandlet i dette Thing; udvoteredes der en § 26, som lød saaledes: „Naar et Jusfits- eller Magistratsembede, der for Tiden lønnes med Sportler, bliver vacant, tillægges Embedet en fast Gage, der, indtil disse Forhold ere ordnede ved en Lønningslov, bestemmes igjennem Finantsloven.“ Det Forslag til en Gjenoptagelse af denne Paragraph, der nu foresligger, har vel faaet en noget forandret Form; men jeg kan ikke see rettere, end at det i Realiteten bliver det samme. Det lyder nemlig saaledes: „Jusfits- eller Magistratsembeder, der for Tiden lønnes med Sportler, kunne, naar de blive ledige, ikke længere tillægges Løn i det Hele eller deelviis igjennem Sportler.“ Naar de ikke længere skulle kunne tillægges Løn igjennem Sportler, hvorfra skal Lønnen da komme? Naturligviis fra Statskassen. Og hvorigjennem skal den fastsættes? Naturligviis igjennem Finantsloven. Jeg kan derfor ikke skjønne rettere, end at begge Redactioner gaae i Realiteten ud paa det samme. Dertil kommer, at der vistnok kan gjøres grundebe Indvendinger imod en Bestemmelse om, at de nævnte Embedsmænd hverken i det Hele eller for en Deel skulde kunne lønnes med Sportler. Det forekommer mig at have en heel Deel for sig, at der blev tilstaaet disse Embedsmænd som en Deel af deres Gage idetmindste visse Procent af disse Sportler. Det er idetmindste synes mig, en Tanke, der i ethvert Fald burde drøstes nøiere, forinden man tog en saadan Bestemmelse. Imod Paragraphen, som den foresligger, kan der vistnok saaledes i fuldt Maal gjøres de samme Indsigelser gjældende, som da Loven sidst var til Behandling, gjordes imod den da foreliggende Paragraph, og dengang kunde jeg til Fordeel for Forslaget om, at Paragraphen skulde udgaae, paaberaabe mig den Udtalelse af den ærede Indvigningsminister, at Paragraphen maatte antages at indeholde et Overgrib i Landsting-

gets Andeel i Lovgivningsmagten, og at han derfor maatte ansee det for aldeles nødvendigt, at Forslaget antoges. Forøvrigt kunde der ogsaa simpeltvæk fra Formens Side gjøres meget grundebe Indvendinger imod, at en saadan Paragraph staaer i en Lov, der efter sin Titel handler om visse bestemte Lønninger til visse bestemte Embedsmænd; thi dette er jo i alle Tilfælde en Incorrecthed i Formen, at der i en Lov, som har en saadan Titel, findes en saadan Paragraph. Jeg skal med disse Ord indstændig opfordre Thinget til atter at udvotere Paragraphen.

Da ikke flere ønskede at yttre sig, gif man over til Afstemning, hvorved

Lovforslagets § 26, saalydende:

„Jusfits- eller Magistratsembeder, der for Tiden lønnes med Sportler, kunne, naar de blive ledige, ikke længere tillægges Løn i det Hele eller deelviis gjennem Sportler.“
for fastsættes med 25 Stemmer imod 6.

Derved var det af M. P. Bruun, Carlsen, Drejer, Ploug, og Th. Rosenørn stillede Endringsforslag, at Paragraphen skulde udgaae, faldbestgjort.

Derefter fattes Endringsforslaget til § 30 tilligemed selve Paragraphen under Forhandling.

Rosenørn: Efter den Afstemning, der nylig fandt Sted over § 26, antager jeg ikke, at jeg behøver at sige Noget til anbefaling for vort Forslag til, at § 30 udgaaer; thi de Herrer ville ved at sammenholde den nu foreliggende Paragraphs Ordlyd med Paragraphen, som den forrige Gang kom fra Folkethinget, let see, at det kun er med andre Ord, at den samme Tanke er udtalt, at Lønningerne skulle fastsættes igjennem Finantsloven. Dertil kommer, at den Reform at sætte Geistligheden paa fast Gage er endnu mindre moden til at gennemføres end den Reform, hvortil den nys udvoterede § 26 sigtede. Jeg tvivler altsaa ikke om, at ogsaa dette Forslag vedtages.